

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. K.**, nar.,
stát. přísl. Ukrajina,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2021, č. j. CPR-9306-3/ČJ-2021-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 1. 3. 2021, č. j. KRPA 29096-20/ČJ-2021-000022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců, přičemž počátek této doby byl určen od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, kdy podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu

cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že v rámci správního řízení byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť stav věc nebyl zjištěn dostatečným způsobem a s ohledem ke všem okolnostem případu. Dále namítá porušení § 50 odst. 2 správního řádu z důvodu, že si správní orgány neopatřily pro rozhodnutí dostatečné podklady. Porušen měl být rovněž § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, kdy správní orgán nepostupoval v řízení v souladu se zákony a právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu.

3. Žalobce namítá, že není pravdou, že by na území ČR pobýval bez platného pobytového oprávnění. Žalobce na území schengenského prostoru vstoupil na základě biometrického cestovního pasu Ukrajiny, přičemž může pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Nebylo řádně prokázáno, že překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Není pravdou, že by žalobce pobýval na území schengenského prostoru nepřetržitě od 18. 10. 2020 do doby zajištění, nic takového nebylo prokázáno a nezakládá se na pravdě. Není pravdou, že by žalobce pobýval na území ČR neoprávněně nejméně od 16. 1. 2021 do 1. 2. 2021. Žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci. Dále žalobce uvedl, že dokládá kopii pobytové karty Slovenské republiky, která svědčí o tom, že je v současnosti držitelem povolení k dlouhodobému pobytu vydaného jiným členským státem EU. Nebyly dány zákonné důvody pro uložení vyhoštění.

4. Žalobce nesouhlasí se závěrem o možnosti vycestování na Ukrajinu. V zemi probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Tento nepolevuje na intenzitě, i v posledních dnech jsou hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých na straně vojenských jednotek, ale i civilního obyvatelstva. Z Informací OAMP jednoznačně plyne, že situace na východě Ukrajiny je napjatá, incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Rebelové samozvaných republik (Doněcká a Luhanská) se převážně na tomto území dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny. Je zde nesporně prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo celé Ukrajiny.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce týkající se pobytové karty Slovenské republiky uvedl, že žalobce existenci oprávnění k pobytu na území Slovenska po celou dobu řízení nezmínil, lze tedy usuzovat, že v době, kdy se protiprávního jednání dopustil, žádným oprávněním k pobytu nedisponoval, a získal je až v současné době. Tato skutečnost nemá též vliv na jiné posouzení otázky. Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu nebo dlouhodobého víza, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, neboť je evidován v schengenském informačním systému jako osoba, které má být podle čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy vstup na území členských států odepřen, musí dojít k provedení (ze strany členského státu, který záznam pořídil) konzultačního řízení a (ze strany členského státu, který vízum nebo povolení k pobytu vydal) zjišťovacího řízení, na základě kterého se rozhodne, zda záznam cizince bude ze schengenského informačního systému vymazán, a zůstane pouze v národní evidenci státu, který správní vyhoštění cizinci uložil. Nelze se tedy domnívat, že žalobce přijde automaticky o vstup na území Slovenska.

6. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

7. Žalobce k výzvě hlídky provádějící pobytovou kontrolu nedoložil žádný doklad totožnosti. Uvedl, že přicestoval na základě cestovního dokladu v rámci bezvízového styku v říjnu 2020 přes Slovensko, kde pobýval asi měsíc, než přijel do ČR. Sdělil, že cestovní doklad dodá kamarád v průběhu správního řízení. Při výpovědi žalobce sdělil, že do ČR přicestoval sám autobusem ze Slovenska asi před měsícem (výslech proveden dne 1. 2. 2021). Není schopen prokázat příjezd na území ČR. Do schengenského prostoru vstoupil naposledy dne 18. 10. 2020 v Maďarsku. Poté byl nějakou dobu na Slovensku, a poté jel do ČR. Přijel za kamarádem. K dotazu, zda věděl, že mu 15. 1. 2021 uplynula doba oprávněného pobytu na cestovní doklad, uvedl, že věděl, že mu skončil pobyt, ale nedíval se na razítko. Věděl, že od 16. 1. 2021 pobýval na území neoprávněně. Nyní nemá žádné povolení k pobytu. O žádné ani nežádal. Je si plně vědom svého jednání. Je rozvedený, má syna, který je na Ukrajině s matkou. V ČR nepracoval, kamarád jej pozval na návštěvu. Pracovní povolení v ČR nemá. Bydlí v podnájmu na Žižkově, adresu nezná. Neregistroval si pobyt po příjezdu. Nevlastní zde žádný majetek. Finanční prostředky na další pobyt a vycestování nemá, ale je schopen si je obstarat. V ČR nemá žádné vazby. Na Ukrajině má matku, sestru a syna, volají si. Není mu známa žádná překážka vycestování. Vycestuje dobrovolně. Má se kam vrátit, pojedje domů. Nic mu nehrozí, vycestuje dobrovolně. Může bez problému vycestovat.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

9. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

10. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

13. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními

předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu, a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.

14. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že nebyl dostatečně zjištěný skutkový stav, pokud se týká délky jeho neoprávněného pobytu. Uvádí, že není pravdou, že by na území ČR pobýval bez platného pobytového oprávnění. Nebylo řádně prokázáno, že překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Rovněž není pravdou, že by pobýval na území schengenského prostoru nepřetržitě od 18. 10. 2020 do doby zajištění, taktéž není pravdou, že by pobýval na území ČR neoprávněně od 16. 1. 2021 do 1. 2. 2021.

15. K námitce o neprokázání absence pobytového oprávnění soud konstatuje, že žalobce sice v žalobě uvádí výčet skutečností, které se podle něj nezakládají na pravdě, avšak informace ze správního spisu, jakož i jeho vlastní výpovědi, prokazují opak.

16. Správní orgán I. st. uvedl, že na území schengenského prostoru žalobce vstoupil dne 18. 10. 2020, do ČR přicestoval počátkem ledna 2021. Konstatoval, že žalobce byl oprávněn k pobytu do 15. 1. 2021, od 16. 1. 2021 již pobýval na území neoprávněně, čehož si byl i dle své výpovědi plně vědom. Bylo porušeno Ochranné opatření ministerstva zdravotnictví s ohledem na epidemiologickou situaci v ČR.

17. Žalovaný vymezil neoprávněný pobyt shodně, přičemž doplnil, že při kontrole 1. 2. 2021 předložil žalobce cestovní doklad, v němž byl poslední vstup do schengenského prostoru datován dne 18. 10. 2020. Současně bylo správním orgánem zjištěno, že žádným jiným pobytovým oprávněním nedisponoval. Jako držitel biometrického dokladu Ukrajiny byl oprávněn ke vstupu a pobytu na území v délce 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, jak plyne z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Z protokolu o výsledku vyplývá, že žalobce do ČR přicestoval počátkem ledna 2021 a již nevycestoval, což je potvrzeno i cestovním dokladem. Na základě bezvízového styku byl žalobce oprávněn setrvat na území toliko do 15. 1. 2021.

18. Soud pochybení správního orgánu I. st. ani žalovaného nenalezl. Z cestovního dokladu je patrné poslední datum vstupu na území schengenského prostoru 18. 10. 2020, a to jako poslední tam uvedený údaj, což plně koresponduje s obsahem výpovědi žalobce. Žalobce byl oprávněn k 90dennímu pobytu na základě bezvízového styku, přičemž tato možnost skončila dne 15. 1. 2021. Neoprávněný pobyt byl proto řádně vymezen od 16. 1. 2021 do 1. 2. 2021. Závěry skutkových zjištění správních orgánů jsou potvrzeny i výpovědí samotného žalobce. Ten výslovně při výsledku správnímu orgánu sdělil, že do schengenského prostoru vstoupil dne 18. 10. 2020, přičemž následně pobýval na Slovensku, odkud přicestoval do ČR. Žalobce ve správním ani soudním řízení netvrdil, že by v mezidobí vycestoval ze schengenského prostoru, natož aby to prokázal. Podstatné je datum posledního vstupu do schengenského prostoru a skutečnost, že žalobce ke dni pobytové kontroly nevycestoval, ačkoli prokazatelně uplynulo možné 90denní bezvízové období pobytu.

19. Žalobce v soudním řízení předložil kopii pobytové karty Slovenské republiky, dle které je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu vydaného Slovenskou republikou

avšak počínaje 12. 4. 2021, tedy po žalobci vytýkanému neoprávněnému pobytu na území ČR (16. 1. - 1. 2. 2021). Žalobce tuto skutečnost uvádí nově teprve v žalobě, ve správním řízení o správním vyhoštění ji nezmínil. Správní orgán I. stupně se k ní vyjádřit nemohl, jelikož rozhodnutí bylo vydáno v březnu. V průběhu odvolacího řízení žalobce žádnou informaci o tom, že je držitelem pobytového oprávnění, nesdělil, žalovaný se proto k takové skutečnosti rovněž nemohl vyjádřit. Žalobce v žalobě pouze uvedl, že je v současné době držitelem povolení k dlouhodobému pobytu vydaného jiným členským státem EU, aniž by jakkoli uvedl s tím spojený žalobní bod v souladu s § 71 odst. 1 písm. d s. ř. s. Soud není oprávněn a ani povinen namísto účastníka, zejména zastoupeného advokátem, dovozovat účinek následně vydaného povolení k pobytu v jiné zemi schengenského prostoru po uplynutí doby nelegálního pobytu v ČR, pro které je cizinci uloženo správní vyhoštění. S ohledem k obsahu žaloby tak lze konstatovat, obdobně jak uvedeno v žalobě, že žalobce je zřejmě držitelem povolení k dlouhodobému pobytu vydaného Slovenskou republikou, avšak bez dalšího taková okolnost nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

20. Námitku, kterou žalobce napadá závěr správních orgánů o tom, že jeho vycestování na Ukrajinu je možné, je třeba rovněž odmítnout. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že návrat žalobce je možný, neboť pochází z bezpečné země původu dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Žalovaný doplnil, že na Ukrajině stále probíhá ozbrojený konflikt, avšak pouze v její východní části, kdy ostatní části nejsou konfliktem významněji zasaženy. Oblast původu žalobce (Oděská) byla shledána bezpečnou, umožňující jeho návrat. Žalobce akcentuje existenci válečného konfliktu, ale bez jakéhokoli vztahu k jeho osobě. Nadto je třeba rovněž podotknout, že žalobce ve své výpovědi neuvedl, že by na Ukrajině měl jakékoli problémy ohledně bezpečnosti a nezmínil v této souvislosti ani žádné obavy. Naopak sdělil, že může bez jakýchkoli potíží vycestovat. Soud se proto ztotožňuje s názorem správních orgánů, že nebylo zjištěno, že by žalobci mohlo při návratu hrozit ve vlasti jakékoli nebezpečí. Žalobce žádné konkrétní informace k tomuto neuvedl ani v žalobě.

21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 10. 8. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce